

## Nhớ Quá Hoa Vàng Trước Ngõ Ai

Hồi đó, tôi yêu cô bé đó  
Miệng cười răng khểnh mới xinh sao!  
Tình cờ duyên gặp mà thương nhớ  
Có lẽ từ xưa cả kiếp sau?

Cô bé dễ thương tin dị đoan  
Miếu thờ Ông Cọp nàng đi ngang  
Dừng xe, ghé xuống, lâm râm khẩn  
Không biết khẩn gì trong khói nhang?

Cô cũng có khi đi thần thờ  
Chiều bay nắng tím mắt sầu mơ  
Phấn thông vàng vương trên đầu tóc  
Tóc tím chiều phơ phất rất thơ...

Rồi chúng tôi xa rất nhẹ nhàng  
Năm nàng mười bảy phải sang ngang  
Năm tôi tuổi lính đi vào lính  
Rồi vậy...Bây giờ mấy đại dương!

\*

Hồi đó, hồi nào...chẳng rõ hồi  
Truyện dài đứt quãng...tới đây thôi!  
Sách bây giờ chỉ toàn tuyên giáo  
Tôi ngó trời mây trắng trắng trôi...

Có thể bài thơ này tới đó  
Tới ngày về tôi cũng không tin  
Ngày mình còn sống mình như gió  
Về gặp nhau hôn chút giật mình!

*Cô bé dễ thương răng khểnh hỡi  
Vì em mà suốt cuộc đời trai  
Đi đi không biết đâu nhà cửa  
Nhớ quá hoa vàng trước ngõ ai...*

**Trần Văn Lê**